

som finder Sted, og den Nød, som er Følgen deraf.

Naar vi nu betragte det foreliggende Lovforslag, finde vi, at §§ 1 til 6 heri er med enkelte Forandringer og nogen Forhøjelse af Summen i § 1 en Gjentagelse af Loven af 10de Mars 1879. Lovforslagets §§ 7 og 8 ere nye og af en Bestaaenhed, som ikke har foreligget før under lignende Omstændigheder. Jeg tillader mig strax at gøre opmærksom paa den Diskussion, som for en Del Aar siden har fundet Sted mellem Regjeringen og dette Thing om Midler til at afhjælpe den den Gang stedfindende Arbejdsløshed, og deraf følgende Nød. Blandt de Bestemmelser, som findes i dette Lovforslags §§ 1—6, findes Bestemmelser, som man enedes om den Gang; derimod er der fra dette Things Side fremsat forskjellige Ønsker om: at Staten paa en mere direkte Maade vilde komme Kommunerne til Hjælp, nemlig gjennem Tilskud til de Fattiges Klasse og i Kjøbenhavn til Understøttelsesforeningerne, for at afhjælpe Nøden. Den høie Regjering fandt Betæneligheder derved under de daværende Forhold, og vi se, at Regjeringen ikke har stillet Forslag i den Retning igjen, men har stillet Forslag om, at man sætter en hel Række Arbejder i Værk. Det kan ikke overses, at ogsaa uden noget politisk Hensyn kan det have Betænelighed for dette Thing at gaa ind paa Vedtagelsen af en saa stor Række Foranstaltninger, til hvis Underjøgelse af Enkelthederne der vil udkræves ikke saa ganske kort Tid; disse ere en stor Del af Indholdet af Finantsloven for indeværende Aar og Finantsloven for næste Aar; og jeg tror ikke, at jeg tager feil, naar jeg siger, at de fleste Poster, som findes herimellem, høre til dem, som udkræve størst Arbejde i Finantsudvalget og den mest indgaaende Underjøgelse og derfor nødvendigvis optage større Tid ved Finantslovens Behandling end større Poster. At gaa ind paa alle disse nye Udgifter vil være overordentlig vanskeligt for dette Thing, men at underkaste dem en Underjøgelse vil medtage længere Tid, end ønskeligt er, naar Diemedet med Lovforslaget skal naas saa hurtigt som muligt. Idet den høie Regjering har fremsat dette Lovforslag 8 Dage før Jul, og der saaledes kun er levet Rigsdagen i det Hele ganske faa Dage inden Jul til at behandle det, ligger det nær for os her — og jeg haaber ogsaa for Landsstinget — at slutte sig til den smukke Tanke, som ligger i Regjeringens Forslag, at give de Arbejdsløse hele Danmark over denne Julegave. Men det kan kun ske fra Rigsdagens Side, naar man

ikke indlader sig paa Underjøgelse, som gaa i det Enkelte; thi saa tilfidefætte vi andre Diemed, som det ikke er tilladt at tilfidefætte. Jeg tror ogsaa at have Samstemning hos dette Things Flertal, naar jeg siger, at jo simplere man gjør Understøttelsen, desto virksommere vil den blive. Jeg vil derfor anse det for vigtigt, at vi ved Behandlingen af nærværende Lovforslag støtter os til §§ 1—6, saaledes som de ere forelagte fra Regjeringens Side, men i Stedet for §§ 7—8 sætte et direkte Tilskud. Nu kan der jo være Spørgsmaal om, hvor stort dette skal være, og under hvilken Form det skal gives. I 1879—80 var der foreslaaet, at der til hver Kommune i Landet skulde ydes et Tilskud af 25 Øre for hver enkelt Indbygger i Kommunen efter den sidste Folketælling, dog saaledes, at ingen Kommune erholdt Mere end Halvdelen af, hvad den selv havde anvendt i den Retning. Jeg tror i Øvrigt ikke, at det vil være rigtigt at blive staaende ved denne Bestemmelse; thi for det Første er den Sum, som derved tiltaas i Statstilskud, temmelig lille; det vilde jo kun andrage et Tilskud af 500,000 Kr. med et rundt Tal; og for det Andet vilde det neppe være rigtigt at gjøre Tilskudet afhængigt af, om Kommunen ydede lige saa Meget. Det vilde nemlig paalægge Kommunerne en temmelig stor Byrde, som det ikke vilde være rigtigt at kræve af dem i en Tid, da der ikke blot er Arbejdsløshed, men ogsaa stor Forretningsløshed i den Klasse, som selv væsentlig skulde bidrage til Kommunens Indtægter, og tillige vilde det medtage en Del Tid, inden Kommunerne kunde beslutte sig dertil. Endelig for det Tredie forudsætte de tidligere Paragrafer i Loven, at Kommunerne, hvorsomhelst det er muligt, ville være villige til at sætte kommunale Arbejder i Gang, som de ellers maaske kunde opsætte, og dertil vil der jo ogsaa udkræves Bidrag af Kommunens egen Kasse. Af alle disse Grunde vil det neppe være rigtigt at kræve et saadant Tilskud af Kommunerne. Jeg udtaler mig aldeles ikke principielt om denne Sag, jeg betragter Lovforslaget som en Veilighedslov for nærværende Tilfælde, og ligesom jeg for mit Vedkommende ikke vil være bunden til at tage Konsekvenserne af, hvad vi her beslutte, saaledes mener jeg, at man heller ikke fra anden Side kan være forpligtet dertil. Spørgsmaalet er: Skulle vi under de nuværende Tidsforhold yde et Bidrag af Statskassen til at formindste Arbejdsløsheden og afhjælpe den Nød, som følger deraf? Lad os i saa Fald gjøre det resolut og ubetinget. Vi gjøre det denne Gang, og ville vi gjøre det en anden Gang, tale vi om det